

Nr 259.

Av fru **Eriksson** i Stockholm, *angående översyn av sexualundervisningen.*

Skolöverstyrelsen utfärdade 1942 och 1944 förordningar om sexualundervisning i folkskolor och läroverk, och handledningar för undervisningen utarbetades. Då man ville gå varsamt fram på ett område, där fördomarna sitter djupt, gjordes inte undervisningen obligatorisk överallt.

Under de tio år, som förflutit sen dess, har det emellertid inträtt en oförskräckthet i uppfattningen och en öppenhet inför de mest ömtåliga sexuella problem, som aldrig kunnat förutses. Sexualupplysningen har hämningsfritt skötts av pressen inte minst i samband med s. k. sexualskandalerna. På skolans område förefaller det däremot som om intresset för sexualupplysning slappnat. Vid en rundfråga, som på förekommen anledning gjorts av skolöverstyrelsen via folkskoleinspektörerna hos folkskolorna, redovisas en synnerligen slumpartad och ytlig undervisning på många håll och på andra ingen undervisning alls, och som regel glider man förbi de mera svårartade problemen, där just upplysning bäst skulle behövas. Fortfarande kan man enligt erfarenheterna gå igenom folkskola, realskola, gymnasium och sedan fortsätta sin utbildning till lärare vid seminarium eller högskola utan att få en enda lektion om vare sig sexuallivets fysiologi eller etik. Sexualundervisningen i våra skolor är alltså en chimär, vilket bland annat också påpekades i ungdomsvårdskommitténs slutbetänkande.

Tveksamheten att från början göra sexualundervisningen obligatorisk sammanhängde mycket med att lärarna i så många fall själva kände sig oförmögna att lämna undervisning. Under de gångna åren har några längre och mest kortare fortbildningskurser för lärare anordnats, vissa år har inga kurser alls hållits i ämnet. Än mer beklagligt är det, att man inte vid seminarierna drivit sexualundervisningen, som där är obligatorisk, så att lärarna när de kommer ut självklart kan ta hand om undervisningen bland barnen. Seminarieeleverna har ibland av eget intresse utan lärarhjälp fått skaffa sig nödiga kunskaper i ämnet.

Av det anförda framgår, att sexualkunskap icke har trängt igenom på schemat vare sig i seminarier eller läroverk, där undervisningen är obligatorisk, eller i folkskolorna, där man efter skolstyrelsebeslut kan gå förbi ämnet. Årets statsverksproposition innehåller förslag om 5 000 kr. till korta utbildningskurser för folk- och småskolelärare och 15 000 kr. till en längre lärarkurs. Vidare anföres att en kurs planerats för seminarielärare. Skolan

bör emellertid säkras ytterligare möjligheter att ta hand om sexualfostran av barn och ungdom, främst genom en bättre undervisning vid seminarierna. Insikten om sexualproblemens allvar torde ha blivit så allmän, att det nu finns en opinion beredd för obligatorisk och kontrollerbar undervisning i sexualkunskap på alla skolstadier.

Med anledning av det sagda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en översyn av sexualundervisningen vid lärarutbildningsanstalterna och inom hela vårt skolväsende i syfte att ge ämnet en bättre ställning vid lärarutbildningen och göra en verklighet av beslutet om sexualundervisning i skolorna.

Stockholm den 27 januari 1953.

Nancy Eriksson.
